

Якщо ти сильний –
будь в боях,
На барикадах сенс шукай,
Непогамовно звершуй змаг
Проти чужинських
чорних зграй.
Прямуй вперед –
будь відчайдушним,
Наперекір страхам іди
І захищай Вітчизну мужньо,
Щоб честь і гідність зберегти.

Дмитро САВЧЕНКО.

Колонка редактора

КВІНТЕСЕНЦІЯ СТРИЙСЬКОГО САМОПАНУВАННЯ

Ми з вами влаштовані так, що визнаємо тільки ту владу, яку обрали самі, і тільки доти, доки їй довіряємо. Як на мене, влада – це згода людей виконувати накази. В Україні уся влада має бути виборною. Українці не сприймають жодного примусу. Застосувати щодо українця навіть найменше насильство – це як натиснути на його найбільшчу точку.

Найкраща влада у Стрию це та влада, яка відповідає природі конкретної громади. Коли чиновники міської ради щороку вказують у своїх деклараціях суми, дивлячись на які плачуть навіть кумівські двірники, яких експлуатують за 800 гривень у місяць, а сам Стрий просто обрив десятками об'єктів їхньої комерційної нерухомості та земельних ділянок, - ви будете довіряти такій владі?

У Стрию роками відбувалося знищення індивідуальних точок зору шляхом нескінченного тиражування одноманітних суджень: це наші господарники, вони знають всю міську господарку, вони виплачують пенсії, вони ремонтують дороги... Паралізувавши здатність до самостійного мислення та почуття великої кількості людей, залаштункові ляльководи отруїли їх свідомість і забруднили ментальність. Тобто відбувається просто інфляція нормальних чеснот.

У нашому місті не модно бути людиною, струйовіше – хамство та рагулізм. Мене з дитинства вчили не бути байдужим. Бо саме з мовчазного благословення байдужих людей відбуваються найбільші трагедії та чиняться найстрашніші злочини. Стрияни звикли бути байдужими. Принцип «моя хата з краю» домінує серед нас. Цей принцип домінує і в ефемерній стрийській владі, у маститих наших депутатах. То є люди такого покорою, які не розуміють нічого іншого і ніщо, я повторю, ніщо - ані революція, ані війна - не перевиховає їх. Вони відчуватимуть відповідальність за свої дії тільки тоді, коли відчуватимуть страх.

Панове, я вже втомився слухати про реформи. Я хочу їх бачити і хочу їх відчувати на собі... В тому числі і в цьому місті. Чи здатні ці люди, які зараз при владі у місті, не те що провести, а хоча б ініціювати будь-яку реформу? Не можуть! Рішучість революційного часу - ось що нам потрібно!

У мене таке враження, коли я спостерігаю за метушною стрийських депутатів та їхніх свит у ресторанах і кафе, що у них є така ілюзія, що вони можуть повернутися в благодатний, прекрасний 2007 рік і тихоенько, в спокійному режимі "рішати свої справи", як це й було раніше. Вони, на їх нещастя, розминулися з часом – потрапали не в свою епоху, хоча цього так і не зрозуміли. Вони думають, що нас можна без кінця годувати обіцянками. Не лише дехто при владі живе ілюзіями, народ також у більшості схильний до них і не має великого бажання щось реально змінювати в житті? Тому змінювати будемо ми. Ті, хто дивиться згори на своє місто і подумки шукає там себе. Ті, хто не шукає готових орієнтирів на кшталт пікантної пози догори дупою, зате із клаптем халявної землі в зубах.

Павло Коваль, Юрій Бурдяк, Артур Лі, Юрій Дяковський, Андрій Корчак завжди стоятимуть у нас перед внутрішнім духовним зором і завжди пектимуть нас німим докором, якщо ми їх зрадімо...

Олег ФИЛИК.

РОЗКАЖІТЬ ПРАВДУ!

Із травня «Правий Сектор» Стрийщини проводить у Стрию акцію під назвою «Відкритий мікрофон», під час якої кожен бажаний може висловитися про наболіле. І він обов'язково буде почутий!

Роздуми з приводу...

ВАМИ ДЗВЕНІТИМЕ СТАЛЬ

Ці слова, ці букви, акценти, коми, крапки, наголоси - все прийшло мені до голови, коли до Стрия вносили тіло загиблого молодшого сержанта, Героя України Юрія Бурдяка.

Зустрічали Юру прості люди. Хтось плакав, хтось, схиливши голову, стояв на колінах, а хтось сумно дивився на велику колону машин, з якою, не ховаючись, тихо заходила до Стрия СМЕРТЬ.

На горизонті дня сьогоднішнього ми стрияни продовжуємо блукати манівцями. Знаєте, стрийську ідентичність не можна купити, як не можна купити собі у Бога ласки народитися, стати, жити чи вмирати героєм. Герої не вмирають! Це правда. Герої йдуть у легенду. Зараз вони повертаються, і ми знову відчуваємо ритм маршової колони і знову не хочемо, не вміємо і не можемо з цього користатися!

Ні, нам солодші легенди про жалюгідне, нікчемне, відпрацьоване комсомольське сміття, яке запалило жиром всездозволеності і ходить із серйозним, насупленим виразом обличчя, бо так їх колись вчили, а всередині - дикий регіт... Саме так – дикий,

Юрій Бурдяк.

цинічний, зухвалый регіт з нас. Для них ми так само, як Юра, просто маса дистанційно керованого електорату...

Що далі? Далі, за сценарієм, назвуть вулицю, встановлять дошку, згадають при нагоді або при потребі нагадати про себе на виборах і все...

Спідлені серця стрийської обраної меншості не обтяжують себе моральними обов'язками почати називати речі своїми іменами. Травмовані комплексом власної величч, стрийські ляльководи подібні до свиней, котрі рохкають щось на адресу людей. Ну які можуть бути розмови зі свиньми?! Вони є значно небезпечніші від партії регіонів чи комуністів. Вони зайняли майже весь стрийський життєвий простір - землі, майно, - який вони

Юрій Дяковський.

безапеляційно вважають своїм довічним надбанням. Вони хизуються дорогими автомобілями, поїздками на екзотичні острови з подругами, які нічого не вміють, окрім як красиво знімати труси та бюстгальтер. Вони думають, що їм заздять, проте, як відомо, краса без ідеї перетворюється на гівно-людей, мозок яких знаходиться в шлунку або в іншому неправильному місці.

Юра лежить у землі, а сотні «маленьких» стриян продовжують бути рабами напханих елітним комбікормом кількох стрийських свиней і цілують їм сраку, що мають змогу жити від зарплати до зарплати... Закінчені фрукти чекістсько-більшовицької евгеніки знову злиють чергову героїську смерть в унітаз і підуть догризати наші

Андрій Корчак.

землі. А лакеї будуть кувікати про найдбайливішу стрийську владу всіх часів і народів.

Я народився, живу і житиму в цьому місті. І майбутнє у ньому належить мені і тим, хто поділяє і вірить в те, за що віддав життя ГЕРОЙ УКРАЇНИ ЮРІЙ БУРДЯК. Майбутнє належить нам. Інакше воно просто нам не потрібне...

ПРОЙДЕ ЧАС... ЯКЩО КОМУСЬ ІЗ НАС ТАКИ ПОТАЛАНІТЬ ПОТРАПИТИ У СВЯТІ МІСЦЯ УКРАЇНСЬКОГО РАЮ, ПОДУМАЙТЕ, ЩО ВИ СКАЖЕТЕ ЮРІ ДЯКОВСЬКОМУ, АНДРІЮ КОРЧАКУ, ЮРІ БУРДЯКУ?... ЧИ ВАРТУВАЛО ВАШЕ ЖИТТЯ ЇХНЬОЇ СМЕРТІ?

Олег ФИЛИК.

Без коментарів

РАДА НЕ ПІДТРИМАЛА НАДАННЯ ДОБРОВОЛЬЦЯМ ПРАВА НА СТАТУС УЧАСНИКА БОЙОВИХ ДІЙ

Народні депутати не підтримали в першому читанні законопроект №1684 "Про внесення змін до статті 6 закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" (стосовно соціальних і майнових гарантій учасникам добровольчих батальйонів)". За відповідне рішення проголосував лише 131 нардеп, передає кореспондент РБК-Україна. Також парламентарі відхилили альтернативний законопроект №1684-1, за який у першому читанні віддали лише 206 голосів. Після цього на пропозицію голови Верховної Ради Володимира Гройсмана 227 нардепів повернули обидва документа на доопрацювання.

Перший законопроект пропонує на-

дати право на встановлення статусу учасника бойових дій учасникам добровольчих батальйонів, які захищали незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України і брали безпосередню участь в антитерористичній операції.

В той же час альтернативний законопроект пропонує доповнити пункт 19 частини першої статті 6 закону України "Про статус ветеранів війни..." новим абзацем, згідно з яким встановити, що Міноборони та його структурні підрозділи зобов'язані забезпечити видання довідок, що підтверджують участь в антитерористичній операції, всім без винятку військовослужбовцям (резервістам, військовозобов'язаним), в тому числі військовослужбовцям Нацгвардії,

СБУ, МВС та інших організацій, передбачених пунктом 19 статті 6 закону. Довідки пропонується видавати протягом 7 робочих днів з моменту прийняття рішення про демобілізацію і/або протягом 3 робочих днів з моменту звернення відповідних осіб.

ПРЕЦЕДЕНТ УВІЧНЮЄ ПРИНЦИП

Усі двадцять три роки незалежності Україна не виходить з процесу реформування судової системи. Змінюються повноваження, змінюється кількість і назви інстанцій, а результат залишається тим самим. У чому системна помилка?

Майже кожен Стриянин, який мав справу з нашим судом, може підтвердити бодай почасті справедливості цієї характеристики. Загалом. Судова система страждає від корупції; судді часто непрофесійні і залежні від політичної влади; судові процеси тягнуться роками; судові рішення погано виконуються або не виконуються зовсім; звичайному Стриянину отримати законне рішення суду в розумний термін практично неможливо.

На сьогодні є безліч концепцій і законопроектів, що описують систему, яка нам потрібна. Пропонують ліквідувати одні суди, створити інші, дати більше або менше повноважень Верховному суду, створити триланкову судову систему або залишити чотири інстанції, ліквідувати Конституційний суд, передати більше повноважень органам суддівського самоврядування або скоротити їх кількість.

Однак, поки громадськість наполегливо шукає консенсусу щодо змісту реформи, нинішня судова система продовжує працювати. У тому числі й у частині, що генерує корупційний надприбуток для своїх бенефіціарів.

Ми всі знаємо фамілії наших місцевих суддів

Чи перестануть вони отримувати ці прибутки після ліквідації якоїсь гілки судової влади або якщо якийсь суд отримає більше чи менше повноважень. Стосовно цього є великі сумніви. Судді не виникли з нізвідки — це частина нашої спільноти. Вони всі мають імена місце проживання і так само, як усюди в суспільстві, серед Стрийських суддів є чесні професіонали, чесні неві-

гласи, корупціонери-професіонали і корупціонери-невігласи. Жодна реформа досі не змінила співвідношення цих категорій. Модифікувалася структура судів, змінювалися повноваження, але якість правосуддя істотно не змінювалася.

Що далі Ви напевно чекаєте що я кинуся в дурний радикалізм і буту волати про те що потрібно все міняти та ні!!! за добрих кілька років скитань судовими коридорами я добре вивчив одне правило — це правило делікатного балансу між збереженням незалежності судів і впровадженням неупередженого правосуддя в корумповану систему. Більше того, занадто радикальні зміни (наприклад, розпуск всіх існуючих і створення нової системи судів) можуть виявитися руйнівними. Як на мене уряд може залишити суди найнижчого рівня, як зараз (зберігши тим самим джерело корупційного доходу для рядових суддів), але при цьому створити новий («апеляційний») рівень судів, укомплектованих юристами і суддями з бездоганною репутацією. Оскільки осно-

вна увага приділяється судам вищого рівня, таких вакансій буде небагато, і пошук відповідних кандидатур не займе багато часу. Система нових апеляційних судів замінить нинішню систему регіональних апеляційних судів, провівши нові кордони регіонів, тому старі суди будуть ліквідовані, а замість них будуть створені нові установи.

Нова система буде продовжувати контролювати судові рішення, винесені судами нижчого рівня. Чесний апеляційний суд знижує стимули корумпувати суддів нижчої інстанції, оскільки в кінцевому підсумку справа все одно опиниться на розгляді у одного судді. А з часом можна викоринити корупцію на всіх рівнях судової ієрархії.

Про те якби люд стрийський прагнув до справедливості, він б давно її домігся.

Адже вони і досі судять як хочуть тільки тому що ми дозволяємо толеруємо і терпимо це «кривосуддя»

Наша воляча милість не діє до примусу... а звідси і Прецедент який увічнює принцип!

Олег ФИЛИК.

Конфлікт чи авантюра?

ГЕНШТАБ ПРИГРОЗИВ "ПРАВому СЕКТОРУ" ЗАСТОСУВАННЯМ СИЛИ

Конфлікт між «Правим сектором» і владою набирає обертів. Добровольчий Український корпус «Правий сектор» має залишити тренувальну базу «Десна». У ДУК вважають: їх виганяють тому, що проти них ведеться політична кампанія. В Генштабі запевняють: звичайний ремонт.

Входження добровольчих підрозділів до складу ЗСУ — одна з умов Мінських домовленостей. Більшість добровольців уже оформилася у військові частини. Однак ДУК висунув свої умови, головна з яких — вони повинні влитися в армію окремою одиницею, зі своїми командирами.

У квітні під Дніпропетровськом військові ЗСУ блокували базу ПС, виставивши блокпости на під'їзді до неї. В результаті виник скандал, після якого оточення було знято. Зараз же «Правому сектору» запропоновано покинути тренувальну базу «Десна» під Києвом. Причина — ремонтні роботи. Це розгнівило лідера ПС. «Домовилися про те, що навчальний центр (ДУК ПС) у «Десні» поки що залишається на місці. Надій на розуміння ситуації Порошенком все менше. Створюється враження, що для нього українські добровольці є більшою загрозою, ніж російсько-терористичні війська. Найближчим часом ще раз поговорю про майбутнє нашої держави з керівництвом так званої АТО і силових структур... Може, це щось дасть. Але брехня вже дістала!» — написав у своєму «Фейсбуці» Ярош.

«Ситуація така — ми ще кілька днів залишаємося в «Десні», — розповів «Вестям» спікер ПС Артем Скоропадський. — Переговори щодо нашого входження в ЗСУ ідуть, але нам дивно: з одного боку, ведуться переговори, а з другого — з нами говорять мовою сили. Проте, ми можемо відповісти тим же. Думаємо, що проти нас ведеться політична кампанія». Скоропадський в коментарі нам натякнув, що це може мати сумні наслідки для влади: «Останній раз з «Правим сектором» мовою сили говорив Віктор Янукович. І де він зараз? Так що владі не варто про це забувати».

У Міноборони ж намагаються переконати «Правий сектор» вступити в армію. «На сьогодні на полігоні приміщення, котре тимчасово не використовується, займають бійці Добровольчого Українського корпусу. Було прийнято рішення про проведення в цьому приміщенні ремонту і використання його для навчального процесу військовослужбовців ЗС України. Про це рішення керівництву ДУК було повідомлено завчасно з проханням пришвидшити процес прийняття рішення про офіційне входження до складу Збройних сил України», — заявили в Міноборони.

Не двілячись на те, що в Генштабі силовий розгін ДУК ПС категорично заперечують, джерело в Міноборони стверджує, що через деякий час ті, хто не ввійде в Збройні сили

Події та акції

Завадів поховав свого сина-героя

24-річний молодший сержант Юрій Бурдяк народився в с. Завадів Стрийського району та відбував службу у 24-й окремій механізованій бригаді. Він загинув 19 жовтня 2014 року під час виконання бойового завдання в зоні проведення АТО — с. Сміле Слов'янського району Луганської області. Блокпост № 32 на трасі Бахмутка, останній раз виходив на зв'язок 18 жовтня 2014 року...

Юра повернувся додому у домовині через 8 місяців, щоб спочити у рідній землі, яку пішов боронити від кремлівського окупанта.

Указом Президента України від 31 жовтня 2014 року "за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі", він по смертно нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Вчора хлопцю мало виповнитися 24 роки.

В останню дорогу на рідній землі прийшли провести бойові побратими, односельчани та мешканці сусідніх сіл, представники громадських організацій Стрийщини, в тому числі і «П'ятого Сектору».

Під спів чоловічого муніципального хору «Каменярь» у завадівському храмі відслужили Службу Божу та панахиду.

Супроводжував жалобну колону духовий оркестр 24 окремої механізованої бригади.

Під залпи автоматів і Гімн України, тіло Юрія віддали рідній землі.

лі.

ОПІР «ПРАВОСЕКІВ» «АВТОНОМНОМУ ОПОРУ»

Видумали комуністи на «ПЕРВОМАЙ» у Львові придуть з червоними прапорами, портретом Леніна? Ні, не насмілися! Але... Раз компартія разом з її символікою обгадилася безповоротно, «есдеки» теж десь причаїлися, то створюється та розкручується нова партія. Гасла залишають тіж самі: «шахтьорам — шахти», «ні — фашизму»... Прапори міняють на червоно-ЧОРНІ! А партію називають — УВАГА! — «Автономний опір».

Керівництвом «Правого сектору» Львівщини було прийняте рішення не допустити їхньої ходи в місті. Тож кілька десятків проплачених, начебто кривіліськими кумами, «автономно-опірників», в оточенні сотень правоохоронців, були заблоковані «правосеками» на кілька годин, після чого потихеньку й непомітно розбіглися по своїх норах.

БОРОТИСЯ ІЗ ВПЛИВОМ РОСІЙСЬКИХ ОЛІГАРХІВ НА УКРАЇНСЬКУ ЕКОНОМІКУ МОЖНА ВЖЕ СЬОГОДНІ

Для цього потрібна політична воля найвищих чинів країни. Наш обленерго, нафтопроводи, газовидобувні компанії належать і контролюються сьогодні ворогами України - членами «сім'ї» Януковича та резидентами країни-окупанта, країни-агресора. Більшість із цих активів були придбані в шахрайський спосіб, рейдерськими захопленнями. Коли ж державі через суди вдається довести своє право власності на ці підприємства - чиновники чомусь зволікають із введенням цих

рішень в дію.

Так, починаючи з 1991 року частина труби нафтопродуктоводу довжиною в 1400 км незаконно знаходилася у власності російської державної компанії "Транснафтопродукт" через «дочку» "ПрикарпатЗахідтранс". Мова йде про частину нафтопродуктопроводу Самара-Західний напрям та Грозний-Армавір-Трудова, що пролягає через територію України. Протягом 23 років незалежності українська труба належала РФ.

Завдяки наполегливій праці патріотично налаштованих урядовців держава виграла всі суди: Господарський та Апеляційний суди Рівненської області та Вищий господарський суд України. І українська частина труби була повернена законному власникові - Україні. Держава довела своє право власності на цей нафтопродуктопровід. На цьому, здавалося б, справу мало бути й завершено. Якби своєчасно Фонд державного майна України спромігся б забезпечити реєстрацію права власності держави на українську частину нафтопродуктопроводу. Це в той час, коли одним із головних завдань відомства, згідно з законодавством, є захист майнових прав державних підприємств.

Агресор вже вживає контрзаходи по судовому оскарженню прийнятих рішень. А чиновники, або мимоволі зволікають із введенням відповідних рішень судів у дію, або ж свідомо саботують правильні державницькі кроки, не легалізуючи державну власність, грають на руку окупанту.

Так, суддя Господарського суду Рівненської області Гудзенко Ярослава Олександрівна, прикриваючись своїм високим статусом, порушуючи присягу судді, приймає іменем України незаконне рішення, яким свавільно та несправедливо позбавляє Україну нафтопродуктопроводу довжиною 1433 км. 21 квітня цього року вона задовільняє заяву Дочірнього підприємства "ПрикарпатЗахідтранс" Південно-Західного відкритого акціонерного товариства трубопровідного транспорту нафтопродуктів Російської акціонерної компанії "Транснафтопродукт" про перегляд справи за нововиявленими обставинами. А ними вказується, що, мовляв, «Транснафтопродукт» не був власником цієї частини нафтопродуктопроводу. Російська компанія апелює до того, що вона є правонаступником підприємства, що існувало за часів СРСР, і що йому нібито 10 березня стало відомо, що спірна частина нафтопродуктопроводів Самара-Західний напрям і Грозний-Армавір-Трудова, що проходять територією України, не є його власністю, а є нібито власністю іншої російської компанії (ВАТ «Північно-Кавказький Транснефтепродукт»), і нібито ще в 2002 році ця спірна частина нафтопродуктопроводу була списана цією російською компанією з балансу та нібито демонтована.

Якщо росіяни виявили нові обставини в справі 10 березня, чому вони про це не сказали під час Вищого господарського суду, який відбувся 17 березня? Крім того, «Північно-Кавказький Транснефтепродукт» був ліквідований ще в 2010 році.

Весь порядок власності Росії в Україні є нерегульованим, оскільки після проголошення в 1991 році незалежності України питання всесоюзної власності (а нафтопродуктопроводи можна такою вважати) висіло в повітрі і не регулювалося. І власне саме тому, для законного визнання права власності України на цю ділянку, відбувалися суди.

Вважаю, що прийняте суддею Гудзенко рішення про перегляд справи є грубим порушенням норм матеріального та процесуального права.

У зверненні депутатів від «Самооборони Майдану» до Генпрокуратури та профільного парламентського комітету ми наполягаємо невідкладно оскаржити прийняте суддею Гудзенко незаконне рішення та не допустити пропуск процесуальних строків Фондом державного майна України як стороною справи. Зокрема, "Самооборона Майдану" на чолі з першим віце-спікером парламенту Андрієм Парубієм звернулася до Фонду держмайна та Міністерства юстиції з приводу того, щоб ці відомства вчинили термінові дії з приводу реєстрації об'єкту за Україною.

Андрій ЛЕВУС
голова підкомітету держбезпеки Комітету ВРУ
з питань національної безпеки і оборони.

Місцями нашої звитяги

Від Холодного Яру...

Цієї весни виповнилося 95 років від дня загибелі Головного отамана Холодного Яру Василя Чучупаки, а також 95 років створення Холодноярської бригади та Степової дивізії - добровольчих формацій, які взяли участь у всеукраїнському повстанні проти російських окупантів навесні, влітку й восени 1920 р.

Найбільшою подією 20-го патріотичного фестивалю «Холодний Яр» стала участь у ньому нинішніх героїв України, які воюють в АТО. Вшанувати повстанців до Чигирини з'їхалися сотні бійців українських добровольчих формувань – полку «Азов», батальйону «Айдар», ДУК «Правий сектор», батальйону ім. Кульчицького, окремої добровольчої чоти «Карпатська Січ», батальйонів «Чернігів», «Миротворець», «Золоті ворота», «Інгул» та ін.

Святий патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет провів молебень, освятив бойові прапори добровольчих батальйонів, а новобранців полку «Азов» просто з Чигирини благословив на фронт.

Дивився, слухав, спостерігав, всотував - і мимоволі з пам'яті виринули пророчі рядки Тараса Шевченка:

*«Гайдамаки не воїни —
Разбойники, воры.
Пятно в нашей истории...»
Брешеш, людоморе!
За святую правду-волю
Розбійник не стане,
Не розкує закований
У ваші кайдани
Народ темний, не заріже
Лукавого сина,
Не розбіє живе серце
За свою країну.
Ви — розбійники несуть,
Голодні ворони.
По якому правдивому,
Святому закону
І землю, всім даною,
І сердешним людям
Торгуєте? Стередіться ж,
Бо лихо вам буде,
Тяжке лихо!.. Дурить дитей
І брата сліпого,
Дурить себе, чужих людей,
Та не дурить бога.*

*Бо в день радості над вами
Розпадеться кара.
І повіе огонь новий
З Холодного Яру.*

Ці слова – актуальні і сьогодні. Як погроза «русскомірським» окупантам, як засторога путінським агентам впливу в Україні, як попередження нинішній і майбутній українській владі. Вогонь з Холодного Яру вже віє над нашою землею. Це особливо відчутно тут.

Дух боротьби Холодного Яру мігрує крізь час, через покоління і території. І це єднання духу поколінь – гайдамаків із Коліївщини, героїв Холодного Яру та сьогоднішніх героїв – відчуваєш фізично. Плечем до плеча, очі в очі, порив до пориву... І здається, це твої думки оприлюднює перед людським морем Провідник військово-політичного руху «Правий сектор», народний депутат України Дмитро Ярош:

– Оці два слова «Холодний Яр» мають для нас усіх неабияке значення. Ми пам'ятаємо козаків, ми пам'ятаємо гайдамаків, ми пам'ятаємо повстанців Холодного Яру. Якби не їхній приклад, то, мабуть, і Добровольчий Український Корпус «Правий сектор», інші добровольчі підрозділи не мали б тої звитяги, яку мають на сьогодні.

Зараз багато хто хоче зруйнувати наш добровольчий рух. Ми чудово знаємо, що у владних кабінетах на Печерських пагорбах є багато бажаючих, які б хотіли, щоб не було чути цього слова «добровольці». Але так не буде! Ми зробимо все від нас залежне, щоб протидіяти тому реваншу, який вже розпочався в Україні.

Відбиваючи агресію там, на Сході, ми змушені боротися і на

внутрішньому фронті. І для нас є два надважливі завдання: перше – це перемогти московського окупанта, який прийшов на нашу землю і своїми брудними чобітьми її топче. Але не менш важливе завдання – завершити Національну революцію, яка б побудувала Державу української нації на рідній землі і забезпечила б усім українцям Свободу, Справедливість і Добробут. Заради цього живемо. Заради цього воюємо. Заради цього і вмираємо.

Я хочу вас запевнити, що ми не відступимо ні на крок від тих ідеалів, які були проголошені на Майдані, що «Правий Сектор» ніколи не зійде зі шляху боротьби! І перемога – що б там не робили наші вороги, внутрішні і зовнішні, - все одно буде за нами! Бо ми приречені перемогти в цій національно-визвольній боротьбі. Ми можемо перемогти! Ми хочемо перемогти! І ми – переможемо! Слава Україні!

... до Маківки

«Правий Сектор» Стрийщини відзначив також 100-річчя перемоги Січових Стрільців над москалями на горі Маківка. Бої тут тривали з 28 квітня по 2 травня 1915 року. Росіяни двічі захоплювали Маківку й двічі її втрачали...

Ця гора, між Сколе і Славськом, висотою 958 метрів була зручним і незахищеним місцем для прориву російської імператорської армії. Спочатку росіянам вдалося захопити частину гори. Але Перший та Другий курені Українських Січових стрільців, в кожному з яких було по 4 сотні бійців, відбили втрачені позиції. Подальші спроби росіян «підкорити» Маківку не мали успіху саме через героїчну оборону стрільців. В останню добу Січові стрільці тричі штурмували позиції російського війська й таки знову захопили гору. Однією з центральних постатей УСС став майбутній засновник і провідник ОУН Євген Коновалець, який під час бою на Маківці потрапив у російський полон, а згодом як командир УСС дослужився до звання полковника армії УНР.

Бої завершилися 3

травня, коли австро-угорські частини, на боці яких і воювали січові стрільці, взяли під контроль Маківку.

Українська бойова управа, яка здійснювала політичне керівництво стрілецьким рухом, у своєму привітанні з нагоди перемоги на Маківці відзначала: «З костей і крові, з ран і терпіння стрілецького виростає нова Україна — Україна діла і боротьби! Своїми воєнними подвигами

ви воскресили славу минувшину української зброї, ви стали засновниками нової доби історії України, в якій Україна повертає на давній шлях збройної боротьби за свою самостійність»...

Чи не про наш час, не про наших героїв сказано!

Михайло АЛЕКСЄЄВ,
координатор ГО
«Правий Сектор»-Захід
на Стрийщині

Міські перспективи

СТРАТЕГІЯ «ОМОЛОДЖЕННЯ» СТРИЯ

Влада, яку ми маємо зраз у Стрию, ввійде в історію як найбільший замовник схоластичної господської джінси. І, як не дивно, з плином часу у режимі майже на грані війни і миру під революційні гасла старих комуністів, яких поволі виносить сучасність, а дехто відходить природно, попит на їхні солідки і «щирі» «Слава Україні!» і досі залишається доволі високим.

Приймаючи рішення сьогодні, міська влада, суб'єкти господарської діяльності, інші організації і структури, які діють на території міста, зовсім не думають про наслідки цих рішень у довгостроковій перспективі. Віддати все своїм, поділити все між собою, а те, що ти і твої діти бідні, голодні і не одягнені – пусте. Зате вони вештаються по добре заасфальтованих дорогах...

Місто Стрий стоїть сьогодні перед непростими викликами вибору свого майбутнього з огляду на загальнодержавні процеси революційно-воєнних змін та формування нового, вільного, гідного суспільства в Україні. У цьому контексті перед Стриєм у першу чергу постає завдання визначення шляхів переходу від командно-патерналістського до сучасного європейського міста. Це і є основною причиною для пошуку нового стратегічного бачення його розвитку.

І оскільки стрийська влада вважає, що для того, щоб перетворити Стрий в Європейське місто достатньо вивісити пошарпаний прапор Євросоюзу на обдертому фасаді міської влади, то я дозволю собі тут не погодитись. Я завжди вважав і досі притримуюсь думки про те, що Стрий є амбітним містом. Амбітність в моєму розумінні – це, перш за все, підвищення конкурентоспроможності міста, визначення напрямків його соціального, культурного та економічного розвитку, розширення демократії, участі та забезпечення для всіх членів територіальної громади права вибору та можливості впливу на процес розвитку міста. А це, в свою чергу, вимагає принципової зміни підходів до усіх сфер його життєдіяльності. Тому надзвичайно важливим є досягнення чіткого консенсусу всередині громади у питаннях, пов'язаних із баченням мети довгострокового розвитку міста та його стратегічних пріоритетів.

Так, саме всередині громади, бо розраховувати чи очікувати чогось від влади намарно. Там все зрозуміло. Стратегічна ціль одна – ми крадемо і брешемо, а ви оберіть нас ще раз. Вибачте, але відсутність чи неактивність левів не є підставою шанувати шакалів. Хочу, мрію і ставлю собі за мету відкрити нову сторінку розвитку Стрия на користь стріян, саме стріян. Не окремої групи рафінованих, а кожного мешканця міста. Зробити це можна. І робити це треба! Навіть попри порожні обіцянки центральної влади, яка ну ніяк уже не вродить реформу децентралізації.

Попри недостатній рівень політич-

ної стабільності, зростання соціального розшарування населення, недостатню фінансову незалежність молоді та низький рівень забезпеченості житлом молодих сімей, високий рівень прихованого безробіття Стрий має в рукаві козир, дарований самим Богом, – це його географічне розташування, його потенціал як регіонального адміністративного, економічного, культурного, освітнього і оздоровчого центру. Проте, за часи незалежної України ми з упевненістю можемо констатувати, що скористатися цим козирем не те що не пробували, а просто не хотіли. А для чого, якщо нам завжди кидали кістки про те, що у вас відремонтовані дороги – і тіштеся! Але ж ніхто чомусь не говорить про застарілу інженерну інфраструктуру, відсутність системи екологічного менеджменту, повільний темп структурних реформ усіх сфер суспільного життя, відтік молодих спеціалістів через недостатню якість робочих місць. Ніхто навіть не заїка-

чно зростають.

Розвиток міст все більше зміщує свій фокус зі створення лише простого фізичного (наприклад, інфраструктура) чи людського (наприклад, освіта) капіталу на створення капіталу соціальних спільнот. Збільшення соціального капіталу міста означає інвестування в розширення для кожного пересічного мешканця можливостей спілкування, взаємодії, участі у спільних діях як в межах територіальної громади, так і з представниками інших спільнот. Збільшення соціального капіталу – шлях, який веде до покращення якості і стандартів життя як усієї громади, так і кожного її члена. Сталість, як основний принцип розвитку, відображає серйозність намірів та відповідальність місцевої спільноти щодо поєднання екологічних, соціальних, економічних та фінансових перспектив у її діяльності.

Місто повинно оберігати сталий розвиток природних ресурсів та спри-

ється про погіршення здоров'я людей через низький рівень життя, низьку якість охорони здоров'я, про відсутність ефективного та прозорого функціонування міської влади, тотальну залежність комунальних підприємств і установ міста від бюджетного фінансування, а точніше – штучну залежність, бо саме комунальна сфера є найбільш корупційноємкою в організмі нашого міста.

Коли запитусь у депутатів: що ви зробили для громади, відповідь насправді є доволі очікуваною: а що ми можемо зробити? Та й дійсно, що можуть зробити депутати, які фактично позбавлені права голосу і майже всі узалеженні від міської влади... І це яскраво ілюструє дружнє голосування в унісон на сесіях міської ради.

Ви запитаєте: а що дали? Я відповім. Перш за все, потрібно мати Бачення – бачення розвитку цього міста. Не злодійкуватий погляд – а бачення, яке б включало в себе становлення сильної та активної територіальної громади, розвиток якої підтримується високопрофесійним місцевим самоврядуванням. Для досягнення майбутньої мети розвитку міста, визначеної через його місію та бачення, необхідно визначити ключові принципи, якими воно керуватиметься у своєму поступі.

Стрий у процесі реалізації своїх стратегічних цілей має спиратися на такі цінності, як: розвиток соціального капіталу; сталість; конкурентоспроможність. Соціальний капітал, як ключовий компонент соціального розвитку, – це те, що об'єднує людей і створює додаткові переваги для тих, хто належить до різноманітних соціальних спільнот. Завдяки широкому колу соціальних інтеракцій, соціальній і культурній узгодженості, спільним цінностям, які регулюють взаємодію між людьми і соціальними інституціями, можливості, доступні для спільноти і кожного її члена, зна-

яти розширенню взаємодії мешканців з природним середовищем, яке їх оточує. Місто повинно уважно ставитися до свого просторового розвитку, намагаючись збалансувати забезпечення соціальною та інженерною інфраструктурою, підвищуючи ефективність та оптимізуючи використання ресурсів, особливо енергетичних та водних, а також забезпечуючи більш ефективну діяльність транспортної системи.

Приймаючи рішення сьогодні, міська влада, суб'єкти господарської діяльності, інші організації і структури, які діють на території міста, кожен член територіальної громади повинні зважувати наслідки цих рішень у довгостроковій перспективі.

Конкурентоспроможність як фундаментальний виклик сьогодення, має бути посилена за рахунок розвитку, що базується на знаннях та професіоналізмі, шляхом впровадження інноваційних підходів, ефективного використання наявних ресурсів та власності територіальної громади. Стрий має посилити свою конкурентоспроможність на міжрегіональному рівні завдяки ефективному використанню своїх конкурентних переваг, таких як геостратегічне положення, міжнародні відносини, створення сприятливого клімату для інвестицій та постійне вдосконалення системи управління містом у цілому.

Чи здатні люди, які зараз керують цим містом, на таку трансформацію? Та ніколи! Це можемо і зробимо тільки ми – молодь. І ми не маємо права на слабкість, права на відчай, права на розчарування. А коли стане зовсім сутужно, наші мертві герої, які дивляться на нас із небес, тихими тінями виростатимуть у нас за плечима. І ми ніколи не озиратимемося назад. Бо завтра буде новий день. Звичайний день простих, але доленосних рішень!

Правосєк.

СТРИЙСЬКИЙ ВРЗ: кримінал

До Люстраційної ради Львівщини звернулися працівники ДП «Стрийський вагоноремонтний завод» і подали документи про зловживання на цьому підприємстві.

Про це на прес-конференції повідомила представник Люстраційної ради Львівщини Галина Янко. Вона зазначила, що факти про корупційні схеми на цьому підприємстві були оприлюднені ще у минулому році. Мова йшла про закупівлю заводом нових вагонів, які пізніше були перепродані у Польщу за заниженою ціною. Відповідно державному підприємству були нанесені збитки.

Галина Янко заявила, що на даний час порушена кримінальна справа стосовно керівництва заводу. Також вона запевнила, що представники Люстраційної ради будуть тримати це питання на контролі і підтримувати людей, які наважилися заявити про зловживання та махінації.

За матеріалами інтернет-видань.

СПЕКОТНА “БИТВА” ЗА “ПИВНІ” МІСЦЯ

Знаближенням спекотного літа наше європейське місто потроху починає обростати химерними конструкціями з брезенту довільних форм. Ще їх називають пивнушками.

Загалом, якщо говорити про архітектурний ансамбль нашого міста, то тут дискутувати можна дуже довго. Справа в тому, що міська архітектура, а точніше епістолярне світило – головний архітектор м.Стрия давно вже окреслив особливості архітектурної виразності монументального обличчя міста. Тобто – ПЛАТИ І СТАВ, ДЕ ХОЧЕШ! АБИ ЛИШЕ СКАРГИ НЕ ПИСАЛИ.

Кажуть: все пізнається в порівнянні. Отож, як це робиться в сусідніх районних центрах? До прикладу в Калуші. Тут існує комерційний конкурс на право оренди окремих конструктивних елементів благоустрою міста під розміщення пересувних малих архітектурних форм з чіткою прозорою процедурою, з дотриманням усіх регламентованих законом вимог. А саме: при наданні земельних ділянок під розташування пивних наметів укладаються договори оренди землі, а не договори «особистого сервітуту», з обов'язковим виготовленням на тимчасову споруду паспорта прив'язки та інших дозвільних документів, в тому числі погоджень санітарної служби.

Натомість у Стрию деякі «рішали», прикриваючись адвокатським імунітетом, думають, що і надалі спотворюватимуть Стрий пивними «ригайлівками». Так, на минулому тижні наші активісти заблокували встановлення такого павіййону за 1,5 метра від дитячого ігрового майданчика «Рошен» на вул.50-річчя УПА. На вимогу показати дозвільні документи нас почали переконувати, що нададуть наступного дня. Але ні на наступний день, ні на третій ми не побачили ані документів, ані власників, та й робітники щезли...

«ПРАВИЙ СЕКТОР» СТРИЙЩИНИ звертається до всіх стріян! Якщо під вашим вікном спритники починають зводити черговий «півний рай для народа», не полінуйтеся перевірити у них дозвільні документи або повідомте нас, і ми зробимо це за вас!

Юра ВАЖНИЙ,
член ГО «Правий сектор».